

Rachel Ingalls

El safari dels Binstead

Traducció de Marta Hernández Pibernat
i Zahara Méndez Hernández

editorial minúscula
BARCELONA

Títol original: *Binstead's Safari*
Copyright © 1983 by Rachel Ingalls

© de la traducció: 2025 Marta Hernández Pibernat i Zahara Méndez Hernández
Revisió: Marta Marfany

© 2025 Editorial Minúscula, S. L.
Societat unipersonal
Av. República Argentina, 163
08023 Barcelona
minuscula@editorialminuscula.com
www.editorialminuscula.com

Primera edició: setembre del 2025

Disseny gràfic: Pepe Far
Fotografia de la coberta: © iStock.com/Evgeny555

Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, sota les sancions previstes per les lleis, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic.

Preimpresió: Addenda
Impressió: Romanyà Valls

ISBN: 978-84-128314-2-9
Dipòsit legal: B-15.829-2025

Printed in Spain

L'Stan Binstead i la seva dona, la Millie, van arribar a Londres a primera hora del matí. Tots dos se sentien feixucs i cansats del vol. També els pesava un sentiment que els feia estar encara més llangorosos, una mena d'inèrcia, trencada de manera intermitent per una indecisió irritable. A l'exèrcit en diuen fatiga de combat.

Ell no havia volgut que ella l'hi acompanyés; ella va suplicar i suplicar fins que ell va cedir. Els arguments sentimentals no l'haurien pas persuadit, però ella no tenia el costum de recórrer a aquella mena de maniobres. No li hauria preguntat mai: «Com pots deixar-me així?», ni li hauria dit: «És que no m'estimes.» Simplement havia dit:

—Però no he vist mai Londres. No he estat mai a l'Àfrica. És l'única oportunitat que tindrè en tota la vida de fer unes bones vacances. Ni tan sols he sortit mai del país.

Era cert. No havia ni sortit de Nova Anglaterra fins que ell la va portar a visitar la seva família.

—És que costaria molts diners —havia dit l'Stan, com si altrament, esclar, no hi hagués d'haver cap problema.

Ell hi havia d'anar, per fer recerca. Això és el que va dir. La presència de la Millie seria un luxe.

Aleshores, just a temps, com si estigués planejat, es va morir l'Edna, la tia àvia de la Millie. Li va deixar alguns diners i unes quantes vitrines plenes de bibelots que no havien servit de res quan els anava col·leccionant, però que ara s'havien posat de moda i es podien vendre per una bona suma. La Millie s'estimava la seva tieta i es va quedar extasiada amb el llegat. Que amable per part seva, no parava de dir. Que considerada.

Van passar part del matí fent una dormideta als llits individuals de l'habitació de l'hotel, després van dinar a baix i van fer plans per a l'estada. L'Stan no havia aconseguit parlar amb el seu amic, el Jack, que —segons la noia que va agafar el telèfon quan hi va trucar— encara era al camp, on passava el cap de setmana llarg. Aquell dia era alguna festivitat: totes les botigues estaven tancades. La Millie volia fer un *tour* en un autobús turístic amb l'Stan. Ell li va dir que no, que hi anés ella i que ell es quedaria a l'habitació a llegir els diaris.

—Ai, Stan —va dir—. Viatges tres mil quilòmetres només per llegir el diari? A casa pots comprar els mateixos.

—Esclar, però no vull anar en un d'aquests autobusos turístics.

—D'acord, doncs caminem.

—Ara plou.

La cara de la Millie va adquirir un aspecte peculiar, com si algunes parts se li haguessin encongit.

—Caminarem sota la pluja —va dir.

I van anar a caminar. Van travessar alguns parcs, van veure alguns carrerons i cornises i places ben bonics, i la Millie li va preguntar com a mínim tres cops si no estava content que ella hagués pensat a ficar els paraigües a la maleta. Mentre avançaven sota el plugim, ell va pensar: «De vegades estem bé, i llavors de sobte és així. Soc estúpid. Hauria d’haver marxat jo i prou. Li hauria d’haver dit: Vest-te’n de vacances on vulguis, mentre sigui ben lluny de mi.»

Es van perdre, van trobar un restaurant italià obert i van sopar. Van beure el doble del normal i els va pujar una mica al cap, i van tornar a sortir als carrers molls, una mica atordits, però més entusiasmats amb Londres que abans.

L’Stan va dir:

—Aquesta ciutat és estupenda.

—Se m’estan posant els peus estranys —li va dir la Millie, amb una veueta aguda com la d’una criatura en una festa d’aniversari.

—Vinga, peusestranys —li va dir ell a cau d’orella.

La va envoltar amb el braç. Ella va pensar que per fi les coses anirien bé. Quan van ser a l’hotel, van fer l’amor per primer cop en molts mesos. Però al matí no havia canviat res. Van esmorzar, ell es va passar mitja hora al telèfon, i per fi va poder localitzar el seu amic, el Jack.

—Et sembla bé anar a mirar botigues i voltar una mica? —li va preguntar a ella.

—Que no puc conèixer el Jack?

—Em sembla que t’avorriries una mica.

—Però m'agradaria venir.

—Parlarem de feina tota l'estona. I de tot el que ha passat en els anys que fa que no ens veiem.

Ella va somriure i va pensar: «Així que ets tu, qui s'avorriria si vingués jo.»

—Tot el dia?

—Bé, mira. Oi que hi havia totes aquelles visites guiades que volies fer, i els museus?, i si poguessis intentar aconseguir les entrades, això aniria molt bé. Si no és que... No, no ho sabré fins que no parli amb el Jack. Vull veure algun tros del documental en què va treballar. Potser ho organitzen per a aquest vespre. Tu ves a passar-t'ho bé, explora la ciutat. Jo m'ocuparé de la part de l'American Express i l'Àfrica.

—No vols que fem res plegats?

—Tinc reunions. Ja t'ho vaig dir. I he de fer recerca a les biblioteques. Escolta —va dir, començant a mostrar nerviosisme tant a la cara com a la veu—, t'ho vaig dir abans de venir, molt abans: se suposa que he de treballar. Tu volies venir amb mi, molt bé, però no et portaré agafada de la mà.

—Només preguntava.

Ell va anar a una reunió i va dinar amb uns col·legues.

El viatge no seria una segona lluna de mel, com la Millie havia començat a esperar la nit anterior. Ni somiar-hi. Passarien vuit o deu mesos més abans que ell decidís que la tornava a desitjar.